NORAKSTS
Lieta Nr.A42431806
Nr.A0446-08/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2008.gada 21.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese R.Paegle,

piedaloties pieteicējam *M.K.*,
atbildētāja – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei Ingai Danivai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *M.K.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētājs) Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 26.maija lēmuma Nr.1054 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 30.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā (turpmāk – tiesa) saņemts pieteicēja pieteikums par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 26.maija lēmuma Nr.1054 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atcelšanu.

2006.gada 5.jūlijā ar tiesneses lēmumu pieteicēja pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta *(lietas 2.lapa).*

[2] Pieteikumā *(lietas 3. – 6.lapa)* norādīti tālāk minētie argumenti.

[2.1] 2006.gada 13.martā plkst. 18:25 pieteicējs braucis pa Valmieras ielu virzienā no centra uz Matīsa ielu un krustojumā ar Bruņinieku ielu gatavojies nogriezties pa kreisi. Piebraucot krustojumam, luksoforā degusi sarkanā gaisma un pieteicējam priekšā stāvējušas dažas mašīnas. Iedegoties zaļajai gaismai, dažas mašīnas paspējušas veikt kreiso pagriezienu, bet pieteicējs iebraucis krustojumā. Brīdī, kad pretī braucošās automašīnas apstājušās, pieteicējs pabeidzis uzsākto manevru. Uz Bruņinieku ielas, pēc aptuveni 200 metriem, pieteicēju apturējis Ceļu policijas inspektors un paskaidrojis, ka pie krustojuma atrodas viņa kolēģis, kurš fiksējis, ka pieteicējs pārkāpj Ceļu satiksmes noteikumu 56.4. punktu. Ticis sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

[2.2] Pieteicējs pārkāpumam nav piekritis un iesniedzis rakstveida paskaidrojumu. Otru Ceļu policijas inspektoru pieteicējs minētajā krustojumā nav redzējis.

[2.3] Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu pieteicējs uzskata par nepamatotu, jo krustojumā esot iebraucis brīdī, kad luksoforā dega zaļā gaisma.

[2.4] Pieteicējs uzskata, ka D.Matvejevs dienesta ziņojumā nepamatoti norāda, ka krustojums viņam ir bijis labi pārredzams, jo D.Matvejevs no krustojuma atradies 200 metru attālumā.

[2.5] Pieņemot pārsūdzēto lēmumu, atbildētājs pārkāpis vienlīdzības, patvaļas aizlieguma un procesuālā taisnīguma principus.

[3] Pārsūdzētajā lēmumā *(lietas 8. – 11.lapa)* ietverti tālāk norādītie argumenti.

[3.1] 2006.gada 13.martā pieteicējam ticis sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 56.4.punkta prasību neievērošanu, tas ir, par to, ka pieteicējs, vadot transportlīdzekli, krustojumā veica kreiso pagriezienu, iebraucot krustojumā un šķērsojot to pie luksofora aizliedzošā sarkanā signāla.

[3.2] Ar administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējs iepazinies un to parakstījis, klāt pievienojot savu paskaidrojumu.

[3.3] Administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā atbildētājs nav konstatējis faktus, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieki tieši vai netieši, kādu personīgu motīvu vadīti, būtu bijuši personīgi ieinteresēti apturēt pieteicēju un nepamatoti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu.

[3.4] Atbildētāja ieskatā nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegto apstākļu izklāstu, kā arī nav pamata apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti.

[3.5] Atbildētājs uzskata, ka pieteicēja apgalvojumi ir pretrunā ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem un tie vērtējami kā mēģinājums izvairīties no administratīvās atbildības.

[4] 2006.gada 17.jūlijā tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(lietas 24. – 25.lapa),* kurā norādīts, ka atbildētājs pieteikumu neatzīst, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā ietvertajiem apsvērumiem.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumu, atsaucoties uz pieteikumā minēto pamatojumu, bet atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina, norādot pārsūdzētajā lēmumā minētos argumentus.

[6] Liecinieks Dmitrijs Matvejevs tiesas sēdē liecināja, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī esot atradies aptuveni 100 metrus no krustojuma, precīzu attālumu pateikt nevarot. Pieteicējs neesot pazīstams. Stāvot Bruņinieku ielā arī varot redzēt luksoforu krustojumā. Otrs policists *(domāts – Vilnis Brakovskis)* ziņojis pa rāciju, ka ir pārkāpti noteikumi, bet viņš *(Dmitrijs Matvejevs)*

apturējis attiecīgo transportlīdzekli. Arī šobrīd protokolā norādītajā krustojumā regulāri tiekot veikta kontrole un policijas darbinieki izmantojot videoiekārtu, lai pēc tam nebūtu nekādu pārpratumu. Laikā, kad ticis konstatēts pieteicēja izdarītais administratīvais pārkāpums, videoiekārtas darbā vēl netikušas izmantotas, tomēr kļūda pieteicēja pārkāpuma konstatēšanā nevarējusi būt.

Liecinieks Vilnis Brakovskis tiesas sēdē liecināja, ka uztur dienesta ziņojumā minēto. Pārkāpuma konstatēšanas brīdī, liecinieks esot atradies tiešā krustojuma tuvumā - servisa stāvlaukumā un no turienes kontrolējis kā tiek ievērotas Ceļu satiksmes noteikumu prasības krustojumā. Tajā krustojumā ļoti bieži tiekot pārkāpti noteikumi, jo pie atļaujošā signāla varot paspēt nogriezties tikai kādas 2 vai 3 mašīnas. Uz centra pusi tur vienmēr esot sastrēgumi. Liecinieks ar pieteicēju neesot personīgi pazīstami. Kontrole parasti tiekot veikta divatā, jo tas kurš stāv pie krustojuma nevar paspēt aizskriet apturēt automašīnu, kuras vadītājs pārkāpj noteikumus. Arī izskatāmajā gadījumā kontroli veikuši divatā *(domāts – ar Dmitriju Matvejevu).* Attālumu no krustojuma līdz vietai, kur pieteicēja transportlīdzeklis tika apturēts, precīzi pateikt nevarot, bet no tās vietas, kur transportlīdzekļi tiek apturēti, arī esot redzams krustojuma luksofors.

Motīvu daļa

[7] Uzklausot administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un liecinieku liecības, kā arī pārbaudot lietas materiālus, tiesa nonāca pie secinājuma, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[8] Tiesa konstatēja lietā šādus apstākļus.

[8.1] 2006.gada 13.martā Ceļu policijas inspektors Vilnis Brakovskis sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PA040086 *(lietas 26.lapa)* par to, ka 2006.gada 13.martā plkst.18:25 pieteicējs vadīja automašīnu OPEL, v/n */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, pa Valmieras ielu, no Stabu ielas puses, un krustojumā ar Bruņinieku ielu veica kreiso pagriezienu, iebraucot krustojumā un šķērsojot to pie luksofora aizliedzošā sarkanā signāla; tādējādi pieteicējs nav ievērojis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 56.4.punkta prasības par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{5} panta pirmajā daļā.

[8.2] 2006.gada 27.martā atbildētājs pieņēmis lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.050/PA-040086 *(turpmāk – sākotnējais lēmums; lietas 28.lapa),* ar kuru par LAPK 149.^{5} panta pirmajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanu pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības, piemērojot naudas sodu Ls 25 (divdesmit pieci lati).

[8.3] Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdējis *(lietas 29.-30.lapa)* un 2006.gada 26.maijā atbildētājs pieņēmis pārsūdzēto lēmumu, ar kuru sākotnējais lēmums atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība noraidīta.

[9] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103.panta pirmā daļa citastarp noteic, ka administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros.

APL 250.panta pirmajā un otrajā daļā noteikts, ka tiesa taisa spriedumu, pārbaudījusi, vai: 1) administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus; 2) administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām; 3) administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības. Tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā.

Izskatāmajā gadījumā tiesai ir nepieciešams pārbaudīt atbildētāja izdotā administratīvā akta (pārsūdzētā lēmuma) tiesiskumu. Tādējādi ir jāpārbauda, vai atbildētājs ir piemērojis tās tiesību normas, kuras bija jāpiemēro; vai tiesību normas ir interpretētas atbilstoši konkrētajam gadījumam; vai administratīvā akta pamatojums atbilst normatīvo aktu prasībām; kā arī, vai atbildētājs ir pareizi izdarījis lietderības apsvērumus.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods, izdošana ir saistīta arī ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

[10] Saskaņā ar LAPK *(šeit un turpmāk - redakcija, kas stājās spēkā 2006.gada 24.janvārī)* 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā.

Ņemot vērā citētajā tiesību normā noteikto, spriedumā LAPK normas ir izteiktas tādā redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas laikā.

[11] Lietā nav strīda par to, ka 2006.gada 13.martā plkst. 18:25 pieteicējs vadīja transportlīdzekli OPEL, ar valsts numura zīmi */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, Rīgas pilsētā pa Valmieras ielu, no Stabu ielas puses, un krustojumā ar Bruņinieku ielu veica kreiso pagriezienu.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs minētajā krustojumā iebrauca un to šķērsoja pie luksofora aizliedzošā sarkanā signāla. Tātad, lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis pārsūdzētajā lēmumā norādīto LAPK 149.^{5} panta pirmajā daļā paredzētu administratīvo pārkāpumu.

[12] Ceļu satiksmes noteikumu 56.4.punkts nosaka, ka sarkans signāls (arī mirgojošs) vai divi pārmaiņus mirgojoši sarkani signāli aizliedz kustību [..].

LAPK 149.^{5} panta pirmā daļa citastarp noteic, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam – no divdesmit līdz simt latiem.

No minētā secināms, ka lai konstatētu LAPK 149.[5] panta pirmajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma sastāvu, ir jākonstatē tiesību normā minētie apstākļi.

[13] Saskaņā ar LAPK 243.pantā noteikto, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, [..] ar liecinieku liecībām, [..] ar citiem dokumentiem un pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem [..].

Tādējādi, pierādījumi šajā lietā ir protokols par administratīvo pārkāpumu *(lietas 26.lapa),* pieteicēja paskaidrojumi *(lietas 27., 29. – 30.lapa),* Ceļu policijas inspektoru Viļņa Brakovska un Dmitrija Matvejeva dienesta ziņojumi *(lietas 32, 33.lapa)* un tiesas sēdē sniegtās liecības.

[14] Atbilstoši LAPK 244.pantā noteiktajam, institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar LAPK 272.pantu, institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[15] Lai izvērtētu pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu, vispirms nepieciešams izvērtēt pieteicēja argumentu, ka pārsūdzētajā lēmumā norādīto pārkāpumu viņš nav izdarījis.

Tiesas ieskatā šāds apgalvojums ir vērtējams kritiski, jo tas ir pretrunā ar lietā esošajiem pierādījumiem, proti, ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar policijas darbinieku Viļņa Brakovska un Dmitrija Matvejeva dienesta ziņojumos minēto, kā arī ar tiesas sēdē sniegtajām liecībām.

[15.1] Izvērtējot protokolu par administratīvo pārkāpumu kā sākotnējo dokumentu, kas sastādīts tūlīt pēc administratīvā pārkāpuma konstatēšanas, tiesa atzīst, ka nav pamata apšaubīt protokolā nostiprināto ziņu objektivitāti. Protokolu ir sastādījis policijas darbinieks, kurš konstatēja pārkāpumu, un protokols ir sastādīts pieteicēja klātbūtnē, ļaujot pieteicējam iesniegt rakstveida paskaidrojumu, kurš pievienots protokolam.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka nav pieļauti pārkāpumi protokola sastādīšanā. Pieteicējam administratīvā pārkāpuma būtība tikusi izskaidrota, kā

arī nav tikušas ierobežotas pieteicēja tiesības sniegt paskaidrojumu pie protokola.

[15.2] No Viļņa Brakovska dienesta ziņojuma izriet, ka 2006.gada 13.martā viņš atradies Valmieras un Bruņinieku ielu krustojumā un redzējis, ka pieteicējs, vadot transportlīdzekli, minētajā krustojumā iebrauc un veic kreiso pagriezienu pie luksofora aizliedzošā (sarkanā) signāla.

No minētā secināms, ka pieteicēja pārkāpums ir bijis acīmredzams, un tieši tādēļ pieteicēja transportlīdzeklis ticis apturēts un ticis sastādīts protokols. Tiesa nesaskata citu iemeslu, kādēļ policijas darbinieks būtu izvēlējies tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli, lai to apturētu, un, lai nepamatoti sastādītu protokolu par administratīvo pārkāpumu tieši pieteicējam.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka, pildot dienesta pienākumus norādītajā vietā, policijas darbiniekam bija pamats domāt, ka tiek pieļauts Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, tādēļ konkrētajā gadījumā policijas darbinieks ir rīkojies atbilstoši situācijai – pieteicēja vadītais transportlīdzeklis tika apturēts un tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

[15.3] Dmitrijs Matvejevs dienesta ziņojumā norādījis, ka 2006.gada 13.martā atradies aptuveni 100 metrus no Valmieras un Bruņinieku ielu krustojuma un labi redzējis pieteicēja pieļauto pārkāpumu. Pārkāpuma brīdī luksoforā degusi zaļā gaisma (uz Bruņinieku ielu) un tikai tad pieteicējs iebraucis krustojumā. Minētais savukārt liecina par to, ka uz Valmieras ielu dega luksofora sarkanais signāls, jo Bruņinieku iela ir Valmieras ielas šķērsiela.

Analizējot Dmitrija Matvejeva dienesta ziņojumu, tiesa atzīst, ka pastāv zināmas šaubas par to, vai policijas darbinieks no aptuveni 100 metru attāluma tiešām varēja labi pārredzēt Valmieras un Bruņinieku ielu krustojumu un konstatēt tieši kurā brīdī pieteicējs uzsāk manevru – iebrauc krustojumā.

Vienlaikus tiesa atzīst, ka nepastāv šaubas par to, ka otrs policijas darbinieks, atrodoties Valmieras un Bruņinieku ielu krustojumā, varēja precīzi fiksēt, kurā brīdī pieteicējs iebrauc krustojumā, un, kurā brīdī pieteicējs pabeidz manevru. Vilnis Brakovskis tiesas sēdē liecināja, ka redzējis kā pieteicējs krustojumā iebrauc pie luksofora aizliedzošā (sarkanā) signāla un pabeidz uzsākto manevru, kā arī par minēto pa rāciju paziņojis Dmitrijam Matvejevam.

Ņemot vērā minēto, nav nozīmes apstāklim, ka policijas darbinieks Dmitrijs Matvejevs, atrodoties uz Bruņinieku ielas aptuveni 100 metru attālumā no krustojuma, visticamāk, ir redzējis kā pieteicējs pabeidz uzsākto manevru - pagriezienu pa kreisi uz Bruņinieku ielu.

[15.4] Tādus apstākļus, kas dotu pamatu apšaubīt abu minēto policijas darbinieku objektivitāti, vai arī norādītu uz ieinteresētību nepamatoti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu tieši pieteicējam, tiesa nav konstatējusi. Tiesas sēdē gan pats pieteicējs, gan abi policijas darbinieki apstiprināja, ka nav savstarpēji pazīstami, tādējādi secināms, ka pieteicējs ir viens no daudziem ceļu satiksmes dalībniekiem, ar kuriem policijas darbiniekiem jāsastopas, pildot savus dienesta pienākumus.

[15.5] Tādējādi tiesa izslēdz iespēju, ka pieteicējs administratīvo pārkāpumu nav izdarījis, bet policijas darbinieks bez jebkāda iemesla izvēlējies tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli, lai to apturētu, un, lai nepamatoti sastādītu protokolu par administratīvo pārkāpumu tieši pieteicējam.

Pamatojoties uz minētajiem apsvērumiem, tiesa atzīst, ka atbildētājs ir pierādījis pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Savukārt pieteicēja apgalvojumu, ka policijas darbinieki viņu nepamatoti vaino administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tiesa vērtē kritiski.

[16] Likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 1. un 6.punkts citastarp noteic, ka saskaņā ar policijas uzdevumiem policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir nodrošināt kārtību uz ceļiem, ielās, lai garantētu personu un sabiedrības drošību; novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības.

Tā paša likuma 12.panta pirmās daļas 1., 2. un 4.punkts citastarp nosaka, ka policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības: prasīt, lai personas pārtrauc likumpārkāpumus; pārbaudīt personām, kuras tiek turētas aizdomās par likumpārkāpumu izdarīšanu, personību apliecinošos dokumentus; sastādīt protokolus par administratīvajiem pārkāpumiem, kā arī piemērot pārkāpējiem administratīvos sodus vai noteiktā kārtībā nosūtīt protokolus pēc pakļautības.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka, konstatējot pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu, atbildētājs ir rīkojies savas kompetences ietvaros un atbilstoši situācijai un normatīvo aktu prasībām.

[17] LAPK 149.^{5} panta pirmās daļas sankcija paredz transportlīdzekļa vadītājam piemērot naudas sodu no divdesmit līdz simt latiem.

Atbildētājs ir piemērojis pieteicējam naudas sodu Ls 25,00 (divdesmit piecu latu) apmērā.

Ņemot vērā to, ka pieteicējam piemērotais sods ir tuvs LAPK 149.^{5} panta pirmās daļas sankcijā noteiktajam minimālajam sodam – Ls 20,00 (divdesmit latu), kā arī to, ka pieteicējs savu vainu neatzīst un izdarīto nenožēlo, tiesa secina, ka pieteicējam piemērotais sods ir samērīgs ar pieļauto pārkāpumu.

[18] Pieteicējs pieteikumā ir norādījis, ka, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, atbildētājs pārkāpis vienlīdzības, patvaļas aizlieguma un procesuālā taisnīguma principus. Pieteikumā nav konkrēti norādīts, kā ir izpaudušies minēto administratīvā procesa principu pārkāpumi, savukārt tiesa administratīvā procesa principu pārkāpumus, kā arī citus būtiskus procesuālo vai materiālo tiesību normu pārkāpumus atbildētāja rīcībā nekonstatē. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums ir atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 251.panta sesto daļu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

1. Noraidīt *M.K.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 26.maija lēmuma Nr.1054 atcelšanu.

2. Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 26.maijā pieņemto lēmumu Nr.1054.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2008.gada 21.janvārī.

Tiesnese (paraksts) R.Paegle

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese _____ R.Paegle
Rīgā, 2008.gada 21.janvārī.